

Pastiersky list Konferencie biskupov Slovenska k Roku svätého Pavla, čítaný 29.6.2008.

Drahí bratia a sestry, milí mladí priatelia!

Svätý Otec Benedikt XVI. dňa 28. júna 2007 v Bazilike sv. Pavla v Ríme ohlásil, že apoštolovi Pavlovi venuje zvláštny jubilejný rok, ktorý bude trvať od 28. júna 2008 do 29. júna 2009, pri príležitosti 2 000. výročia jeho narodenia, ktoré historici kladú medzi rok 7 až 10 po Kr. Privilegovaným miestom na tieto oslavy je Bazilika sv. Pavla na Ostijskej ceste v Ríme. Tam pod oltárom je Pavlova hrobka, ktorá už dvadsať storočí skrýva jeho ostatky.

Aj my na Slovensku sa chceme zapojiť do osláv Roku sv. Pavla. Preto sa obraciame na vás, drahí bratia a sestry, týmto pastierskym listom, aby sme sa spolu s celou Katolíckou cirkvou učili od apoštola národov, ako pre Ježiša Krista dnes žiť. Živé spojenie s Cirkvou napomôže nielen s úžitkom osláviť tento jubilejný rok, ale – predovšetkým – umožňuje plnohodnotne prežívať naše kresťanstvo.

Apoštol Pavol sa narodil v Tarze, v kraji Cilícia, v Malej Ázii. Bol Žid z Benjamínovho kmeňa. Židovské meno mal Šavol a rímske meno mal Pavol. Odmalička bol vychovávaný v hlbokoj židovskej viere, a preto, keď dospel, zaradil sa do triedy farizejov. Okrem remesla (tkáč stanov) mal aj kvalitné všeobecné i náboženské vzdelanie. Teológiu študoval v Jeruzaleme u slávneho učiteľa Gamaliela.

Pavol nepoznal Ježiša pri jeho verejnom účinkovaní, lebo vtedy žil v Tarze. V kresťanoch videl odpadlíkov od židovstva, a preto ich prenasledoval. Na ceste do Damasku, asi r. 36 po Kr., sa mu však zjavil vzkriesený Kristus a vyvolil si ho za apoštola medzi pohanmi. Pavol bol na túto ťažkú úlohu veľmi dobre pripravený – ovládal jazyky, poznal grécku kultúru i štruktúru rímskeho impéria, a najmä žil pre Božie zjavenie. Pavol sa stal celoživotným misionárom. Precestoval veľkú časť Rímskej ríše. Ohlasoval Krista slovom, príkladom kresťanského života a početnými listami. Zachovalo sa trinásť listov. Tvoria dôležitú časť Svätého písma Nového zákona.

Jadrom Pavlovho ohlasovania bola pravda, že Ježiš Kristus je Boží Syn, prislúbený Spasiteľ sveta, ktorý na zemi založil Cirkev. Všemohúci Boh skrze svojho vteleného Syna všetko zmieril so sebou (porov. Kol 1, 19-20), všetko – čo pokazil hriech – harmonicky obnovil a Ježiš sa stal počiatkom i hlavou nového ľudského spoločenstva, ktoré sa volá Cirkev (porov. Kol 1, 18; Ef 1, 22-23). Preto celý jubilejný Rok sv. Pavla nemožno sláviť inak, len s Cirkvou a v Cirkvi.

Človek sa začleňuje do Cirkvi svätým krstom. Cirkev však nie je obyčajná organizácia. Cirkev je živý organizmus, tajomné Kristovo telo, sám Kristus, ktorý žije v nás (porov. 1 Kor 12, 12n). Príslušnosť k Cirkvi nás teda zaväzuje. Musíme zdravo duchovne žiť, aby sme správne Cirkev budovali. Pavol nás napomína: „Každý nech si dáva pozor, ako na (Kristovi) stavia. Lebo nik nemôže položiť iný základ okrem toho, čo je už položený, a je ním Ježiš Kristus. Či niekto na tomto základe stavia zo zlata, striebra, drahých kameňov, dreva, sena či slamy, dielo každého vyjde najavo. Ten deň to ukáže, lebo sa zjaví v ohni a oheň preskúša dielo každého, aké je“ (1 Kor 3, 10-13).

Pavol išiel prvý príkladom. V Liste Galatánom (1, 13-16) sa pokorne priznal: „Veď ste počuli, ako som si kedysi počínal v židovstve: že som veľmi prenasledoval Božiu Cirkev a nivočil som ju. V židovstve som prevýšil mnohých vrstovníkov vo svojom rode, lebo som viac horlil za obyčaje svojich otcov. Ale keď sa Bohu, ktorý si ma už v lone matky vybral a svojou milosťou povolal, zapáčilo zjaviť vo mne svojho Syna, aby som ho zvestoval medzi pohanmi, už som sa neradil s telom a krvou.“ Pavol sa naozaj celý vložil do služby Kristovej Cirkvi. Preto mohol neskôr konštatovať: „Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev“ (Kol 1, 24). „A okrem toho na mňa deň čo deň dolieha starosť o všetky cirkvi. Veď kto je slabý, aby som nebol slabý aj ja? Kto je vystavený pohoršeniu, aby to aj mňa nepálilo?“ (2 Kor 11, 28-29)

Drahí bratia a sestry, možno že sa teraz opýtate, čo budem mať – konkrétne a prakticky – z toho, že sa budem namáhať a poriadne žiť v Cirkvi? Nebol by som mimo Cirkvi bez mnohých záväzkov šťastnejší?

Nie, určite nie. Cirkev nikto a nič nemôže nahradiť. Ak človek odmietne Cirkev a s ňou aj pravé nadprirodzeno, ktoré iba Cirkev dokáže priblížiť, dostáva sa do pozície nereálneho, jednostranného a nedostatočného pohľadu na život a na svet. Dejiny to bohato dosvedčujú. Praktické výhody, ktoré človek získava zo živého spoločenstva s Cirkvou sú nasledujúce.

Človek žije v pravde. Lebo „Cirkev živého Boha (je) stĺp a opora pravdy“ (1 Tim 3, 15). Človek, ktorý chce poznať zmysel ľudskej existencie, nemôže obísť Cirkev ako učiteľku, ktorej je daná múdrosť zhora. Cirkev nemá v konečnom dôsledku pozemské ciele. Cirkev vedie človeka a ľudstvo po ceste večnej pravdy, lebo podstatné skutočnosti, ktorými disponuje, sú zo Zjavenia. Cirkev nehľadá podstatnú pravdu o Bohu a o človekovi – ona ju vlastní. Preto má Cirkev právo a povinnosť záväzne učiť.

S Cirkvou človek žije v spoločenstve. Sociológia a psychológia svedčia, že človek je od základu spoločenský tvor. Božsko-ľudská Cirkev uspokojuje prirodzenú potrebu človeka po spoločnosti, po vzťahoch, v ktorých je skrytá pozornosť a láska (porov. Ef 5, 25). Kamarátstvo, priateľstvo, manželstvo – všetky tieto spoločenstvá nech by boli akokoľvek dokonale rozvinuté a prežívané nenahradia Cirkev, lebo sú v porovnaní s ňou neúplné.

A napokon s Cirkvou človek žije novým, nadprirodzeným – Kristovým životom. Pavol nadšene napísal: „Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal všetkým nebeským duchovným požehnaním“ (Ef 1, 3). Cirkev skutočne ľudí vnútorne premieňa, posväcuje. Dary Cirkvi obohacujú život tejto zeme a siahajú až do večnosti.

Drahí bratia a sestry, milí mladí priatelia, vidíte, koľko bohatých – a pre šťastný život potrebných – darov môžeme získať od Boha v Kristovej Cirkvi. Využime začínajúci sa Rok sv. Pavla a prehľbme si osobný vzťah ku Kristovej Cirkvi, ktorej sme členmi. Zamilujme si jedinečné spoločenstvo, ktorého hlavou je náš Pán Ježiš Kristus.

S láskou vám žehnajú

vaši otcovia biskupi